

ΜΕΓΚΑΝ ΣΤΙΒΕΝΣ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια 14χρονη
Βρετανίδα στα
δίκτυα εμπόρων
λευκής σαρκός
στην Αθήνα

ΠΡΟΣ
ΠΩΛΗΣΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BOUGHT & SOLD
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers Ltd., Λονδίνο 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Προς πώληση**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Megan Stephens

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Καπνίση

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: HarperCollinsPublishers Ltd

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Megan Stephens, 2015

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Yolande de Kort/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1654-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1655-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΜΕΓΚΑΝ ΣΤΙΒΕΝΣ

ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΗ

Μετάφραση: Κατερίνα Καπνίση

Προλόγος

Από τη Σόφι Χέις*

Με χαροποίησε που μου ζητήθηκε να γράψω έναν πρόλογο για τη βαθιά συγκινητική ιστορία της Μέγκαν. Ύστερα το σκέφτηκα λίγο περισσότερο και άρχισα να ανησυχώ: το ένιωθα σαν μια μεγάλη ευθύνη το να γράψω την εισαγωγή σχετικά με κάτι τόσο προσωπικό και τόσο απίστευτα σημαντικό για τη Μέγκαν. Δεν έπρεπε, όμως, να έχω ανησυχήσει. Μόλις διάβασα το χειρόγραφο του εκπληκτικού βιβλίου της *Προς πώληση*, συνειδητοποίησα πως η Μέγκαν μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό της και πως αυτό που ζητήθηκε από μένα

* Η Σόφι Χέις είναι η συγγραφέας του *Trafficked*, της νούμερο ένα μπεστ σέλερ προσωπικής μαρτυρίας των *Sunday Times* για το 2012. Μετά την έκδοση του βιβλίου της η Σόφι ίδρυσε το Sophie Hayes Foundation (www.sophiehayesfoundation.org), μια φιλανθρωπική οργάνωση που δουλεύει ακούραστα για την ενίσχυση της ευαισθητοποίησης αναφορικά με την εμπορία και διακίνηση ανθρώπων και την παροχή υποστήριξης στα θύματα. Τον Οκτώβριο του 2014 της απονεμήθηκε το Βραβείο Courage in Justice από την Crown Prosecution Association επειδή επέδειξε γενναιότητα, διορατικότητα και αντοχή απέναντι σε αντιξοότητες.

στην πραγματικότητα ήταν να υποστηρίξω άλλο ένα άτομο το οποίο επιβίωσε από την εμπορία και διακίνηση (τράφικινγκ) για σεξουαλική εκμετάλλευση. Και καθώς η υποστήριξη ατόμων που επιβίωσαν από εμπορία και διακίνηση είναι ένας σκοπός που με απασχολεί ιδιαίτερα, θα ήθελα να ενώσω τη φωνή μου με αυτήν της Μέγκαν και να επαναλάβω ένα δυο από τα θέματα που θίγει στο βιβλίο της.

Μια από τις πτυχές στην ιστορία της Μέγκαν που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση –πέρα από τη γενναιότητά της και τη βιαιότητα της μεταχείρισης που υπέμενε επί τόσο καιρό– ήταν η εξήγηση που έδωσε για τον ψυχολογικό φόβο ο οποίος την απέτρεπε από το να προσπαθήσει να δραπετεύσει, ακόμα κι όταν προφανώς είχε τις ευκαιρίες να το κάνει.

Η παράλυση από τον φόβο και την πεποίθηση ότι, με κάποιον τρόπο, μας αξίζουν τα απαίσια πράγματα που μας κάνουν είναι κοινός παρονομαστής σε άτομα που έχουν πέσει θύματα εμπορίας και διακίνησης για σεξουαλική εκμετάλλευση. Γνωρίζω πως είναι μια πτυχή που μερικοί άνθρωποι βρίσκουν αδύνατο να κατανοήσουν. Ίσως δεν την είχα κατανοήσει ούτε κι εγώ προτού μου συμβεί.

Η αλήθεια είναι ότι, παρόλο που όλοι οι διακινητές είναι ανελήθοι εγκληματίες, οι περισσότεροι από αυτούς δεν είναι ηλίθιοι και δεν είναι καθαρά τυχαίο το γεγονός ότι επιλέγουν θύματα που είναι πιο πιθανό να είναι υποχωρητικά –και πολύ φοβισμένα– αναφορικά με την αντίδραση στη σωματική βία και στον ψυχολογικό εκφοβισμό. Αν η ανάγνωση της ιστορίας της Μέγκαν κάνει λίγους ακόμη ανθρώπους να το καταλάβουν αυτό, εκείνη θα έχει ωφελήσει πολύ άλλα θύματα και άτομα που επιβίωσαν από την εμπορία και διακίνηση.

Πριν από λίγο καιρό κανένας δε μιλούσε ανοιχτά για κα-

κοποίηση παιδιών ή για οικογενειακή βία. Τότε ορισμένοι ιδιαίτερα γενναίοι άνθρωποι είπαν την ιστορία τους, και σταδιακά αρχίσαμε να κατανοούμε καλύτερα την αληθινή έκταση αυτών των εγκλημάτων και των ολέθριων συνεπειών στα θύματά τους. Τώρα πρέπει να κάνουμε το ίδιο σε σχέση με την εμπορία και διακίνηση ανθρώπων. Ενισχύοντας την ευαισθητοποίηση απέναντι σ' ένα τρομερό έγκλημα που μπορεί να επηρεάσει οποιονδήποτε, άντρα ή γυναίκα, οποιασδήποτε ηλικίας, εθνικότητας, πνευματικής ικανότητας ή κοινωνικής προέλευσης, το βιβλίο της Μέγκαν μπορεί στην ουσία να σώσει ζωές.

Στο Ίδρυμα Sophie Hayes δημιουργήσαμε πρόσφατα ένα Δίκτυο Επιζώντων, προκειμένου να μπορέσουν νεαρές γυναίκες, όπως η Μέγκαν, να γνωρίσουν άλλες γυναίκες οι οποίες είχαν παρόμοιες εμπειρίες και μοιράζονται τα ίδια αισθήματα απομόνωσης, ενοχής και μοναξιάς. Για μερικές από τις «επιζήσασές» μας είναι η πρώτη φορά που μπόρεσαν να μιλήσουν ανοιχτά για τις εμπειρίες τους σε άτομα τα οποία μπορούν να εμπιστευτούν. Συγκινήθηκα και εντυπωσιάστηκα πολύ που είδα από κοντά την υποστήριξη που προσφέρει η μια στην άλλη· είναι προνόμιο να τις βλέπω να εξελίσσονται και να γίνονται οι άνθρωποι εκείνοι που πάντα προσορίζονταν να είναι. Μια από τις γυναίκες στο Δίκτυο Επιζώντων γράφει καταπληκτικά ποιήματα, μια άλλη είναι ταλαντούχα καλλιτέχνις, μερικές έχουν πάει ήδη στο πανεπιστήμιο, κι άλλες ετοιμάζονται να πάνε.

Δεν «ξεπερνάς» ποτέ την εμπειρία του θύματος εμπορίας και διακίνησης: ποτέ δεν ξεχνάς τις σωματικές κακοποιήσεις ή τον φόβο ή το απαίσιο αίσθημα της μοναξιάς που καλύπτει τα πάντα. Αλλά όπως και η Μέγκαν, μπορείς να αρνηθείς να

συνθλιβείς από αυτή την εμπειρία ή να επιτρέψεις να οριστεί η ζωή σου από τα απαίσια πράγματα που σου έχουν συμβεί.

Όταν θα έχετε ολοκληρώσει την ανάγνωση της ιστορίας της Μέγκαν, μπορεί ακόμα να πιστεύετε ότι δε θα επιτρέπατε ποτέ στον εαυτό σας να εξαναγκαστεί, να εκφοβιστεί και να φοβηθεί ώστε να πέσετε θύμα εμπορίας και διακίνησης ανθρώπων. Ελπίζω, όμως, ότι θα δείξετε κάποια κατανόηση στους λόγους για τους οποίους πολλά εκατομμύρια ανθρώπων πέφτουν θύματα.

Πρόλογος

Κάθε μέρα επί έξι χρόνια της ζωής μου φοβόμουν. Κατά τη διάρκεια αυτών των ετών, όταν μάθαινα να ζω με τον φόβο, συνειδητοποίησα ότι ποτέ δεν ξέρεις στ' αλήθεια πώς θα αντιδράσεις σε οποιαδήποτε κατάσταση ξεπερνάει τη συνηθισμένη εμπειρία σου. Μπορεί να νομίζεις ότι ξέρεις τι θα έκανες, αλλά δεν ξέρεις. Στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλά πράγματα που μάλλον δε θα μάθαινα ποτέ –για τον εαυτό μου και για το τι είναι ικανοί να κάνουν άλλοι άνθρωποι– αν δεν είχα πάει στην Ελλάδα με τη μαμά μου όταν ήμουν δεκατεσσάρων χρόνων και ερωτευμένη.

Καθώς τα αναλογίζομαι τώρα, είναι δύσκολο να καταλάβω αν αυτό που ένιωσα για τον Τζακ ήταν αληθινή αγάπη· όλα τα συναισθήματα είναι έντονα όταν είσαι δεκατεσσάρων. Αλλά σίγουρα *πίστευα* ότι τον αγαπούσα κι ότι με αγαπούσε κι εκείνος. Είναι η μόνη πιθανή εξήγηση του γιατί –πολύ καιρό αφότου το ενδιαφέρον μου για κείνον ήταν παράλογο και γελοίο– έχασα αυτό που θα μπορούσε να είναι η ευκαιρία μου για απόδραση. Δεν έχω συναισθήματα γι' αυτόν τώρα, φυσικά, και επιτέλους έχω αποδεχτεί το γεγονός ότι ποτέ δε με αγάπησε.

Ελπίζω, όταν θα έχετε διαβάσει την ιστορία μου, να καταλάβετε γιατί ποτέ δε θα αποκαλύψω την ταυτότητα του άντρα που έχω ονομάσει Τζακ, γιατί άλλαξα τα ονόματα όλων στην ιστορία μου και γιατί φοβάμαι τόσο πολύ μήπως επιστρέψει ο φόβος.

Η απουσία κουράγιου που με διέκρινε με κάνει να αισθάνομαι πολύ ένοχη, κυρίως επειδή γνωρίζω πως υπάρχουν άλλα κορίτσια που έχουν εξαναγκαστεί στην πορνεία από τους ίδιους διακινητές που εξαπατούσαν κι έλεγχαν και μένα. Δε χρειάζεται να προσπαθήσω να φανταστώ πόσο δυστυχισμένα και φοβισμένα είναι αυτά τα κορίτσια. Ξέρω πώς νιώθουν όταν πέφτουν για ύπνο κάθε νύχτα με την ευχή να μην έρθει το πρωί, για να μη χρειαστεί να περάσουν άλλη μία μέρα βίας, ταπείνωσης και οδυνηρής μοναξιάς. Αισθανόμουν και η ίδια έτσι σχεδόν κάθε μέρα επί έξι χρόνια. Τώρα, έπειτα από πέντε χρόνια, εξακολουθώ να βλέπω εφιάλτες και ακόμα ξεχνάω μερικές φορές πώς να μη φοβάμαι.

Αυτό που μου συνέβη στην Ελλάδα με απογύμνωσε από την αυτοεκτίμηση που μου απέμενε. Κι όταν νομίζεις ότι δεν αξίζεις, είναι δύσκολο να πιστέψεις ότι θα μπορούσε κάποιος να σε αγαπήσει. Ξέρω, όμως, ότι η μαμά μου με αγαπάει, και προτού πω την ιστορία μου, θέλω μόνο να πω ότι την αγαπάω κι εγώ.

Ίσως τα πράγματα είχαν πάρει διαφορετική τροπή αν η μαμά μου είχε υπάρξει πιο επίμονη στο να παρεμβεί με μεγαλύτερο σθένος όταν πήρα την πρώτη πραγματικά κακή απόφασή μου στην Ελλάδα. Το πρόβλημα ήταν πως ούτε εκείνη γνώριζε περισσότερο από μένα πως υπάρχουν στην ουσία άνθρωποι στον κόσμο που αγοράζουν και πουλάνε ανθρώπινα πλάσματα. Έτσι, με πίστεψε όταν της είπα πως ήμουν ευτυ-

χισμένη. Έβαλε τις φωτογραφίες που της έστειλα ψηλά στον τοίχο στο μπαρ όπου δούλευε και δεν υποπτεύτηκε ούτε για μια στιγμή ότι της έλεγα ψέματα.

Υπάρχουν πολλά περιστατικά στην ιστορία μου που θα σας κάνουν να αναρωτηθείτε πώς θα μπορούσε να είναι κανείς τόσο ηλίθιος όσο ήμουν εγώ. Είναι κάτι που εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω ούτε εγώ η ίδια· ξέρω μόνο πως ήμουν πολύ νέα και αφελής όταν ερωτεύτηκα τον Τζακ. Ίσως αυτό ήταν εν μέρει ο λόγος για τον οποίο απέβαλα την ελάχιστη κοινή λογική που είχα και απλώς δεχόμουν ό,τι μου έλεγε εκείνος. Κι αν εγώ δε συνειδητοποίησα τι συνέβαινε, σίγουρα δεν μπορώ να κατηγορήσω τη μαμά μου που δεν το συνειδητοποίησε ούτε εκείνη.

Κάτι άλλο που δεν ήξερα έως πρόσφατα είναι ότι υπολογίζεται πως υπάρχουν παραπάνω από *είκοσι εκατομμύρια* θύματα εξαναγκαστικής εργασίας –συμπεριλαμβανομένων θυμάτων εμπορίας και διακίνησης για εργασιακή και σεξουαλική εκμετάλλευση– σε όλο τον κόσμο. Αυτό σημαίνει πως υπάρχουν παραπάνω από είκοσι εκατομμύρια άντρες, γυναίκες και παιδιά των οποίων η ζωή έχει κλαπεί, που έχουν χωριστεί από τις οικογένειες και τους φίλους και που εξαναγκάζονται να δουλεύουν απίστευτα πολλές ώρες, συχνά κάτω από φρικτές συνθήκες. Σημαντικός αριθμός αυτών των ανθρώπων θα έχουν εξαπατηθεί, όπως εγώ, από κάποιον που πίστευαν ότι τους αγαπούσε ή με την υπόσχεση νόμιμης εργασίας. Δε θα κατηγορούσα ούτε στιγμή κανέναν τους για ό,τι τους συνέβη. Έτσι, ξέρω ότι δε θα πρέπει να κατηγορώ τον εαυτό μου, εξ ολοκλήρου, γι' αυτό που μου συνέβη, παρόλο που ακόμα μου είναι δύσκολο να μην το κάνω.

Συνειδητοποιώ ότι, λέγοντας την ιστορία μου, εκτίθεμαι

στην κρίση άλλων ανθρώπων, μερικοί από τους οποίους δε θα δείξουν την κατανόηση που μπορεί να ήλπιζα. Αλλά αν η ανάγνωσή της κάνει έστω κι ένα άτομο να σκεφτεί καλύτερα προτού εμπιστευτεί κάποιον που δε θα έπρεπε και, συνεπώς, δεν κάνει ένα βήμα που θα μετανιώνει για το υπόλοιπο της ζωής του, θα νιώθω ότι κάτι θετικό βγήκε απ' όλο αυτό.

Ήμουν δεκατεσσάρων όταν πήγα στην Ελλάδα με τη μαμά μου. Αρχικά μου φαινόταν ως το προφανές μέρος για να ξεκινήσω την ιστορία μου. Όταν, όμως, άρχισα πραγματικά να το σκέφτομαι, συνειδητοποίησα ότι ξεκίνησε πολύ νωρίτερα, όταν ήμουν μόλις μικρό κορίτσι. Η επανεξέταση της παιδικής μου ηλικίας με βοήθησε να καταλάβω γιατί αργότερα δρούσα και αντιδρούσα με κάποιους συγκεκριμένους τρόπους.

Ήμουν περίπου δώδεκα όταν άρχισα να αναπτύσσομαι από «παιδί με προβλήματα» σε «προβληματικό παιδί». Ακόμα και σ' εκείνη τη νεαρή ηλικία είχα ήδη μέσα μου τυλιγμένο σφιχτά ένα κουβάρι θυμού, που μερικές φορές έσκαιγε και εκφραζόταν με κακή συμπεριφορά. Δεν ήμουν ποτέ βίαιη· ήμουν απλώς αντιδραστική και αποφασισμένη να κάνω οτιδήποτε παλαβό, παράλογο έβαζα στο μυαλό μου. Παρόλο που τις αγαπούσα και τις δύο έντονα, τσακωνόμουν αδιάκοπα με την αδερφή μου και, επίσης, αυθαδίαζα απέναντι στη μαμά μου, με τον κραυγαλέο, προκλητικό τρόπο των εφήβων. Μετά, σχεδόν δώδεκα ετών, άρχισα να κάνω κοπάνα από το σχολείο και να το σκάω από το σπίτι.

Λυπάμαι τη μαμά όταν τα σκέφτομαι τώρα. Πρέπει να ήταν όλα ένα μεγάλο σοκ για κείνην, ιδίως αφού πρωτύτερα ήμουν ένα ευγενικό μικρό κορίτσι που τα πήγαινε καλά στο σχολείο. Ξέρω ότι της ήταν πραγματικά δύσκολο να τα βγάλει πέρα με τον νέο μου εαυτό, σε μια περίοδο μάλιστα που είχε αρκετά δικά της προβλήματα.

Ήμουν τεσσάρων όταν η μαμά και ο μπαμπάς μου χώρισαν. Η πιο παλιά κακή ανάμνησή μου είναι τη μέρα που έφυγε ο μπαμπάς. Καθόμουν στο κεφαλόσκαλο στο σπίτι μας κλαίγοντας με λυγμούς. Θυμόμουν αυτήν τη μέρα και νόμιζα πως έκλαιγα επειδή είχα τρομερό στομαχόπονο, ώσπου συνειδητοποίησα ότι το στομάχι μου πονάει απίστευτα όποτε φοβάμαι ή είμαι ανήσυχη. Έτσι, νομίζω ότι τα δάκρυα –και ο στομαχόπονος– είχαν να κάνουν με τον μπαμπά μου, που έφευγε.

Όταν βγήκε από το σαλόνι στον διάδρομο, του φώναξα από πάνω: «Σε παρακαλώ, μπαμπά, μη φύγεις!» Όταν σταμάτησε και κοίταξε προς τα πάνω, κράτησα την αναπνοή μου για μια στιγμή, επειδή νόμιζα ότι μπορεί να μην έφευγε τελικά. Μετά, όμως, μου έγνεψε κουνώντας το χέρι και βγήκε από την εξώπορτα.

Λάτρευα τον μπαμπά μου και, από πολλές απόψεις, δεν ξεπέρασα ποτέ την αποχώρησή του. Έχω, όμως, έναν σωρό καλές αναμνήσεις από τον πατριό μου, τον Τζον, που ήρθε να μείνει μαζί μας όχι πολύ καιρό αφότου έφυγε ο μπαμπάς. Αγαπούσα το σχολείο όταν ήμουν μικρή, κι ένα από τα πράγματα που στ' αλήθεια μού άρεσαν στον Τζον ήταν ότι πάντα μου μιλούσε για οτιδήποτε κι αν μάθαινα και ύστερα με βοηθούσε με τις εργασίες. Και ήταν και τακτικός, σε αντίθεση με τον μπαμπά, και το σπίτι ήταν πάντα καθαρό και όμορφο για να κατοικείς όταν εκείνος βρισκόταν εκεί.

Ζούσαμε σε μια καλή περιοχή της πόλης τότε. Η μαμά είχε φροντίσει γι' αυτό. Έλεγε πως ήθελε η αδερφή μου κι εγώ να έχουμε περισσότερες ευκαιρίες και μια καλύτερη ζωή απ' ό,τι εκείνη, κάτι που εξηγεί γιατί επέμενε να μιλάμε πάντα και να συμπεριφερόμαστε «σωστά».

Ο μπαμπάς δε μετακόμισε πολύ μακριά όταν έφυγε –απλώς στην άλλη άκρη της πόλης– και μερικά Σαββατοκύριακα η αδερφή μου κι εγώ πηγαίναμε να μείνουμε μαζί του. Η μαμά είτε αργότερα πως εκείνος είχε αρχίσει να πίνει και να παίρνει ναρκωτικά προτού χωρίσουν. Δεν ήξερα για τα ναρκωτικά όταν ήμουν παιδί, αλλά νομίζω πως είχα επίγνωση του ότι έπινε ή, τουλάχιστον, είχα επίγνωση των επιπτώσεων που είχε το ποτό του, λόγω του τρομακτικού, μερικές φορές, τρόπου με τον οποίο συμπεριφερόταν όταν έπινε.

Οποτεδήποτε η αδερφή μου κι εγώ πηγαίναμε να μείνουμε μαζί του, η μαμά τού έδινε χρήματα για να μπορεί να μας φροντίζει. Αλλά μάλλον τα ξόδευε όλα σε αλκοόλ, επειδή επιστρέφαμε στο σπίτι την Κυριακή το βράδυ με μπερδεμένα μαλλιά και βρόμικα ρούχα λυσσώντας από πείνα. Δεν άλλαξε τίποτα, όμως, ως προς το πώς ένιωθα για τον μπαμπά: ακόμα τον λάτρευα και ούρλιαζα κι έκλαιγα κάθε φορά που έπρεπε να τον αφήσουμε.

Δεν ξέρω αν προσπαθούσε να παλέψει με τις εξαρτήσεις του ή αν ήταν ευτυχισμένος με τη ζωή του έτσι όπως ήταν. Ίσως τα ναρκωτικά και το αλκοόλ ήταν τα μόνα πράγματα που τον ενδιέφεραν. Σίγουρα υπήρχαν φορές που έδινε αυτή την εντύπωση και πως, αν είχε να διαλέξει ανάμεσα στις εξαρτήσεις του και στη σύζυγό του και στα παιδιά του, εμείς ήμαστε εκείνες που θα εγκατέλειπε. Στο τέλος έπαψε ακόμα και να βλέπει την αδερφή μου και μένα τα Σαββατοκύρια-

κα, όταν έγινε τόσο περίεργος και απρόβλεπτος, που η μαμά έπρεπε να σταματήσει να μας πηγαίνει εκεί.

Μου έλειπε πολύ ο μπαμπάς για λίγο καιρό, και ύστερα ένας δυο φίλοι της μαμάς και του Τζον ξεκίνησαν να έρχονται τα Σαββατοκύριακα με τα δύο παιδιά τους, και μένα άρχισε να μη με πειράζει τόσο πολύ που δεν τον επισκεπτόμουν. Κάθε Σάββατο βράδυ η μαμά έφτιαχνε ένα τεράστιο μπολ ποπκόρν για μας τα παιδιά, για να τρώμε όσο βλέπαμε ταινία. Κατόπιν πηγαίναμε πάνω για ύπνο, και οι μεγάλοι έβαζαν μουσική. Αγαπούσα αυτά τα Σαββατοκύριακα.

Ακόμα μου έλειπε ο μπαμπάς μου, αλλά η διαμονή μαζί του είχε αρχίσει να γίνεται λίγο τρομακτική, και για να είμαι ειλικρινής, δε λυπόμουν που δεν πήγαινα πια εκεί. Δεν υπήρχε ποτέ τίποτα στο σπίτι του για φαγητό, κι όταν του λέγαμε ότι πεινούσαμε, απλώς θύμωνε και μας φώναζε, κάτι που μου προκαλούσε ανησυχία – για μένα, για τη μικρή μου αδερφή και για κείνον. Οπότε ήταν ωραία που περνούσα τα Σαββατοκύριακα απλώς όντας ένα παιδί στο σπίτι, παίζοντας και σαχλαμαρίζοντας, χωρίς να πρέπει να ανησυχώ για τίποτα. Ώσπου άρχισαν οι καβγάδες.

Όντας η μεγαλύτερη, αισθανόμουν ότι είναι δική μου ευθύνη να φροντίζω την αδερφή μου και τα άλλα δύο παιδιά που έμεναν μαζί μας τα Σαββατοκύριακα. Έτσι, όταν τα ουρλιαχτά και οι φωνές ξεκίνησαν στον κάτω όροφο και οι τρεις τους με κοιτούσαν με έντρομα μάτια, τους έλεγα ιστορίες και υποκρινόμουν ότι δεν ήμουν τρομαγμένη. Το επόμενο πρωί πηγαίναμε αθόρυβα στον κάτω όροφο και αρχίζαμε να καθαρίζουμε το χάλι που είχαν προκαλέσει οι μεγάλοι στο σαλόνι, με την ελπίδα πως, αν ήταν ευχαριστημένοι μαζί μας, δε θα ήταν σκυθρωποί και αμίλητοι μεταξύ τους όταν θα ξυπνούσαν.

Αργότερα, όταν ήμουν στην Ελλάδα, είχα συχνά το ίδιο αίσθημα μιας σχεδόν απεγνωσμένα αποφασιστικής αισιοδοξίας, της οποίας έκανα χρήση εκείνα τα πρωινά της Κυριακής στο σπίτι καθώς μαζεύαμε τα ξεχειλισμένα, συχνά αναποδογυρισμένα τασάκια, τα άδεια κουτάκια μπύρας και τα μπουκάλια και καθώς ξεφορτωνόμασταν τα σπασμένα υπολείμματα όποιων αντικειμένων είχαν εκσφενδονίσει οι μεγάλοι μεταξύ τους μέσα στο δωμάτιο. Ακόμα μπορώ να θυμηθώ το αίσθημα του φόβου που σου σταματάει την καρδιά, το οποίο ένιωσα το πρωί που κατεβήκαμε στον κάτω όροφο και βρήκαμε αίμα πασαλειμμένο στους τοίχους του σαλονιού. Υπήρχαν λέξεις γραμμένες με αυτό, σαν κάποιος να είχε ζωγραφίσει τα γράμματα με το δάχτυλό του. Δε θυμάμαι τις λέξεις τώρα. Θυμάμαι μόνο πώς το στομάχι μου έκανε συσπάσεις από πόνο ενώ τις διάβαζα και πως νόμιζα ότι θα έκανα εμετό.

Παρά το πώς ακούγεται, η μαμά μάς φρόντιζε καλά, τον περισσότερο καιρό. Ξέρω πως ήθελε πραγματικά το καλύτερο για την αδερφή μου και μένα και δούλευε σκληρά για να είναι σίγουρη ότι θα είχαμε όλα όσα μας χρειάζονταν. Απλώς εύχομαι να είχε συνειδητοποιήσει τότε πως όλοι αυτοί οι καβγάδες ήταν επιζήμιοι – πρώτα οι καβγάδες ανάμεσα σ' εκείνη και στον μπαμπά και ύστερα οι τροφοδοτημένες από το αλκοόλ λογομαχίες που προέκυπταν τα σαββατόβραδα με τον Τζον και το ζευγάρι που έμενε στο σπίτι μας τα Σαββατοκύριακα. Όποιος έχει ξυπνήσει, όταν ήταν μικρός, από τον ήχο των φωνών των γονιών του γνωρίζει πώς είναι να είσαι ξαπλωμένος μες στο σκοτάδι κρυφακούγοντας, αλλά προσπαθώντας να μην ακούσεις.

Μερικές φορές, όταν η μαμά και ο Τζον είχαν μια ιδιαίτερα άσχημη λογομαχία, ο Τζον ορμούσε έξω από το σπίτι, κο-

πανώντας την εξώπορτα πίσω του. Έμενε συχνά μακριά για λίγες μέρες, κι όσο ήταν απών, η μαμά απλώς καθόταν στο σαλόνι όταν ερχόταν στο σπίτι από τη δουλειά, βλέποντας τηλεόραση ή ακούγοντας μουσική, κι έκλαιγε. Είναι απαίσιο συναίσθημα να είσαι παιδί και να ανησυχείς για τη μαμά ή τον μπαμπά σου: νιώθεις λες και πρέπει να κάνεις κάτι ώστε να φτιάξεις την κατάσταση για κείνους, αλλά δεν έχεις την παραμικρή ιδέα τι να κάνεις ή πώς να αρχίσεις να το κάνεις, ακόμα κι αν γνώριζες τι να κάνεις.

Υπήρξαν πολλές φορές που ήθελα να αγκαλιάσω τη μαμά και να καλυτερέψω τα πάντα για κείνην. Κι άλλες φορές που ήμουν θυμωμένη μαζί της, επειδή έκανε κάτι που μου προκάλεσε ανησυχία και τρόμο, παρόλο που τότε δεν μπορούσα να ονομάσω αυτό το συναίσθημα.

Όταν μετακομίσαμε από κείνο το σπίτι, η μαμά δεν ήθελε να φύγει. Τα πράγματα, όμως, ανάμεσα στην ίδια και στον Τζον άρχιζαν να χαλάνε, και νομίζω πως ήλπιζε ότι, συμφωνώντας με ό,τι ήθελε εκείνος να κάνει, θα μπορούσε να αποτρέψει τον αναπόφευκτο χωρισμό τους. Δε λειτούργησε, φυσικά. Δεν ήμαστε πολύ καιρό στο νέο σπίτι, όταν τα πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο. Η μαμά και ο Τζον διαφωνούσαν σχεδόν συνέχεια, και μετά ο Τζον έχασε τη δουλειά του και άρχισε να μένει στο σπίτι όλη μέρα πίνοντας. Κάθε τόσο είχαν μια πολύ γερή λογομαχία, και η μαμά έκλαιγε και κατσούφιαζε και είχε δυνατά τη μουσική. Έπειτα από λίγο τα έβρισκαν πάλι, εγώ άφηνα την αναπνοή που κρατούσα, και για λίγες μέρες όλα ήταν μια χαρά. Κατόπιν όλος ο κύκλος της δυστυχίας ξεκινούσε και πάλι από την αρχή.

Υπήρχαν χωράφια πίσω από το σπίτι όπου είχαμε μετα-

κομίσει· ήταν ένα ωραίο μέρος της πόλης σ' έναν ωραίο δρόμο, όπου έμεναν και δύο από τις καλύτερές μου φίλες. Έτσι, στεναχωρήθηκα όταν η μαμά μου είπε ότι μετακομίζαμε. Και ήμουν συντετριμμένη όταν ανακάλυψα ότι το νέο σπίτι μας ήταν σ' έναν δύσκολο οικισμό, όπου, για λόγους που ποτέ δεν κατάλαβα, παιδιά σαν εμένα, που ήταν ντροπαλά, τα έβαζαν στο μάτι και μερικές φορές έπεφταν θύματα σωματικής επίθεσης.

Το μόνο καλό από τη διαμονή σ' εκείνο το σπίτι ήταν ο Ντιν. Ο Ντιν ζούσε στο διπλανό σπίτι με τους γονείς του. Όταν η αδερφή μου κι εγώ τον είδαμε για πρώτη φορά τη μέρα που μετακομίσαμε, εκείνος καθόταν επάνω στον τοίχο του κήπου κρατώντας έναν σκαντζόχοιρο. Τον παρακολουθούσαμε από το παράθυρο του νέου υπνοδωματίου μας και μετά εκείνος γύρισε, κι εμείς σκύψαμε για να μη μας δει. Αλλά δεν ήμασταν αρκετά γρήγορες, επειδή μας είχε δει ήδη, κι όταν ξανακοιτάξαμε έξω, μας χαιρέτησε και μας έγενεψε να πάμε εκεί.

Ο Ντιν ήταν ένα πραγματικά υπέροχο παιδί. Τον γνώρισα καλά τα επόμενα δύο χρόνια και γίναμε καλοί φίλοι. Ακόμα ραγίζει η καρδιά μου όταν σκέφτομαι πόσο άσχημα τον εκφόβιζαν και τον βασάνιζαν μερικά παιδιά σ' εκείνο τον οικισμό. Ήταν περίπου τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου, πολύ εμφανίσιμος και είχε κορίτσι όταν τον πρωτογνώρισα. Ίσως οι άνθρωποι που έκαναν τη ζωή του τέτοιο μαρτύριο με επαναλαμβανόμενες επιθέσεις στο σπίτι του, χτυπώντας τον και διαδίδοντας κακόβουλες, εντελώς αβάσιμες φήμες για κείνον, ήξεραν πριν από αυτόν ότι ήταν γκέι.

Πάντα απολάμβανα το σχολείο και τα πήγαινα καλά, οπότε ανυπομονούσα να πάω στο γυμνάσιο. Επειδή είχαμε μετακομίσει, δεν πήγα σ' εκείνο που αρχικά επρόκειτο να πάω· πήγα σ' ένα που ήταν στην περιοχή του νέου σπιτιού μας, όπου

δε χρειάστηκε πολύς καιρός ώσπου τα άλλα παιδιά να με χαρακτηρίσουν σαν σπασίπλα και να με εκφοβίζουν σχεδόν από την πρώτη μέρα. Με έβαλαν στην κορυφαία ομάδα,* κι ενώ οι καθηγητές μου με επαινούσαν και προσπαθούσαν να με ενθαρρύνουν, τα παιδιά στο προαύλιο με έσπρωχναν, μου τραβούσαν τα μαλλιά και περιστασιακά μου έριχναν μπουνιές. Προφανώς δεν τους άρεσε ο τρόπος με τον οποίο μιλούσα ή η εμφάνισή μου ή τα ρούχα που φορούσα – ή, φυσικά, το γεγονός ότι ήμουν σπασίπλας.

Ένας από τους λόγους για τον οποίο με έβαλαν στην κορυφαία ομάδα ήταν επειδή μάθαινα γρήγορα. Έτσι, δε μου πήρε καιρό να συνειδητοποιήσω ότι, καθώς οι νταήδες σαφώς δεν επρόκειτο να αλλάξουν τη συμπεριφορά τους, αν ήθελα να συνυπάρχω μαζί τους αρμονικά, θα έπρεπε να αλλάξω τη δική μου. Μέσα σε λίγους μόνο μήνες από τότε που ξεκίνησα να πηγαίνω στο σχολείο, ντυνόμουν διαφορετικά, είχα αφήσει την «αριστοκρατική προφορά» μου και υιοθέτησα όλες τις αργκό λέξεις που τα άλλα παιδιά χρησιμοποιούσαν, ενώ είχα αρχίσει να χαζεύω στα μαθήματα.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που εφάρμοσα στην πράξη την ικανότητά μου να κρύβω ποια είμαι στ' αλήθεια και να προσποιούμαι πως είμαι κάποια που δεν είμαι. Μισούσα τον εαυτό μου που το έκανα αυτό, αλλά δούλεψε: με κατέβασαν σε χαμηλότερη ομάδα στο σχολείο, και οι νταήδες έστρεψαν την κακεντρεχή προσοχή τους σε άλλους στόχους. Αυτό που πραγματικά μισούσα, όμως, ήταν το γεγονός ότι οι καθηγη-

* Στα σχολεία στη Μεγάλη Βρετανία οι μαθητές κατατάσσονται σε ανεπίσημες ομάδες ικανότητας αναφορικά με τη γραφή, την ανάγνωση και τα μαθηματικά. (Σ.τ.Μ.)

τές μου απογοητεύτηκαν μαζί μου, αν και όχι στον ίδιο βαθμό που απογοητεύτηκα εγώ με τον εαυτό μου, παρά τη φαινομενική αδιαφορία μου απέναντι στην ανησυχία τους, καθώς με ρωτούσαν επανειλημμένως αν συνέβαινε κάτι.

Τώρα που ήμουν από την πλευρά των νταήδων, έστω και από απόσταση, άρχισα να κάνω φίλους, μια από τους οποίους ήταν ένα κορίτσι ονόματι Κάρλι. Όπως κι εγώ, η Κάρλι είχε ξεκινήσει στην κορυφαία ομάδα και κατέβηκε όταν η συμπεριφορά της χειροτέρευσε. Ήταν καλύτερη, όμως, στο να «μη νοιάζεται» απ' ό,τι εγώ και μια μέρα, όταν είχαμε κάνει μαζί τις άρρωστες, με πήγε στο πάρκινγκ σ' ένα τετράγωνο με γραφεία, κάπου κοντά στο σπίτι της, έδειξε ένα φορηγάκι και είπε: «Ας δούμε τι έχει μέσα». Η σκέψη της διάρρηξης *οπουδήποτε* με έκανε να έχω τάση για εμετό από ανησυχία. Ένωσα, όμως, πως ήταν μια δοκιμασία και πως, αν αποτύγχανα, δε θα αργούσε η ώρα που θα ήμουν πάλι πίσω εκεί απ' όπου είχα ξεκινήσει.

Ήταν ηλίθιο, ιδίως σε δημόσιο χώρο στο φως της μέρας. Κάποιος μας είδε και κάλεσε την αστυνομία, που μας έπιασε και μας πήγε πρώτα στο σχολείο με το περιπολικό και μετά με πήγε στο σπίτι. Ήμουν τυχερή που τη γλίτωσα με μια προειδοποίηση από την αστυνομία, αλλά βρήκα έναν σωρό μπελάδες από τη μαμά μου. Όποιος με είχε ακούσει να της φωνάζω απαντώντας της δε θα είχε μαντέψει ποτέ πως ένιωθα αμηχανία και ντροπή γι' αυτό που είχα κάνει.

Τη δεύτερη φορά που ενεπλάκη η αστυνομία ήταν όταν με έπιασαν να κλέβω μείκαπ σ' ένα εμπορικό κέντρο με μιαν άλλη φίλη. Αυτήν τη φορά τηλεφώνησαν στη μαμά από το αστυνομικό τμήμα και της είπαν να έρθει και να με πάρει στο σπίτι. Ήταν πραγματικά αναστατωμένη και θυμωμένη όταν έφτα-

σε εκεί, και παρόλο που θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να το δείξω, αισθανόμουν άσχημα.

Η αστυνομία είπε στη μαμά να βεβαιωθεί ότι θα ήμουν στο δικαστήριο εγκαίρως το επόμενο πρωί, και μόλις εγώ είπα ότι δε θα πήγαινα στο δικαστήριο, ένας από τους αστυνομικούς αποκρίθηκε: «Δεν είναι θέμα επιλογής. Πρέπει να πας».

«Α, ναι;» Η υπεροπτική εχθρότητα στη φωνή μου ακούστηκε πειστική. «Και ποιος θα με αναγκάσει;»

Η απάντηση ήταν ότι *εκείνοι* θα με ανάγκαζαν κρατώντας με σ' ένα κελί από το προηγούμενο βράδυ και πηγαίνοντάς με στο δικαστήριο το επόμενο πρωί με φορηγάκι της αστυνομίας. Νομίζω πως έπρεπε να πάρουν την άδεια της μαμάς, την οποία είμαι σίγουρη ότι τους έδωσε με προθυμία, με την ελπίδα ότι, μένοντας κλειδωμένη σ' ένα κελί της αστυνομίας για τη νύχτα, μπορεί να σοκαριζόμουν και να συνειδητοποιούσα πώς θα τέλειωναν όλα αν δε συνερχόμουν αρκετά σύντομα.

Την ώρα που με έσερναν, κυριολεκτικά με κλοτσιές και ουρλιαχτά, στο κελί, ήμουν πραγματικά θυμωμένη. Αλλά και φοβισμένη.

Αφού είχα κάνει κάτι που δεν έπρεπε μια μέρα στο σχολείο, ζήτησαν από τη μαμά και τον Τζον να έρθουν για μια συνάντηση, ώστε να συζητήσουν σχετικά με τη συμπεριφορά μου. Ο διευθυντής μου έκανε ερωτήσεις για το πώς ήταν η ζωή στο σπίτι – θαρρείς και θα έλεγα κάτι με τη μαμά και τον πατριό μου να κάθονται εκεί. Δε νομίζω πως η μαμά κατάλαβε ποτέ για ποιον λόγο γινόμουν ολοένα και πιο απείθαρχη. Ούτε εγώ το καταλάβαινα, παρόλο που τώρα συνειδητοποιώ πως οφειλόταν, τουλάχιστον εν μέρει, στο ότι δεν υπήρχε μεγάλη σταθερότητα στη ζωή μας στο σπίτι και στο γεγονός ότι νιώθαμε σαν να μη νοιαζόταν πραγματικά κανέ-

νας για το τι κάναμε ή τι μας συνέβαινε, αρκεί να μην προκαλούσαμε κανέναν μπελά.

Είχα αρχίσει να το σκάω από το σπίτι. Σε όλες εκείνες τις περιπτώσεις όπου η μαμά δεν ήξερε πού ήμουν, νομίζω ότι θα είχε σοκαριστεί αν είχε δει τους ανθρώπους με τους οποίους συνδεόμουν. Όταν δεν περιπλανιόμουν τριγύρω στον οικισμό, ήμουν σε σπίτια όπου οι άνθρωποι έπαιρναν ναρκωτικά, κάπνιζαν χόρτο κι έπιναν. Στην ουσία δεν έπινα, όχι μόνο επειδή μισούσα τη γεύση του αλκοόλ, αλλά και λόγω αυτού που είχα δει πως έκανε σε άλλους ανθρώπους. Ούτε έπαιρνα ναρκωτικά. Κάπνιζα, όμως, και ήμουν μέσα σε αυτοκίνητα με αγόρια που γενικά ήταν ταραχοποιά στοιχεία. Δεν έκανα τίποτε άλλο με τα αγόρια πέρα από το να κάθομαι στα αυτοκίνητά τους· κάτω από το σκληρό προσωπείο ήμουν ακόμα ντροπαλή και ανασφαλής και ποτέ δε σκέφτηκα καν να έχω κάποιου είδους συναισθηματική ή σεξουαλική σχέση.

Μερικές φορές η μαμά καλούσε την αστυνομία κι έβγαιναν να μας ψάξουν. Σπάνια, όμως, μας έβρισκαν. Δε συμπαθούσα τη μαμά τότε. Στην πραγματικότητα δε συμπαθούσα κανέναν στην οικογένειά μου εκτός από την αδερφή μου – που, αν κάποιος άκουγε τις συνεχείς διαφωνίες μας, θα εκπλησσόταν αν το μάθαινε. Μια μέρα, όταν η θεία μου ήταν στο σπίτι κι εκείνη και η μαμά άρχισαν να μου επιτίθενται για κάτι, εγώ απλώς τα έχασα. Σήκωσα ένα μπουκάλι κέτσαπ και το εκσφενδόνισα στην άλλη άκρη του δωματίου. Καθώς χτύπησε στον τοίχο, το μπουκάλι ήταν σαν να ξεερράγη, στέλνοντας θραύσματα σπασμένου γυαλιού και ψεκάζοντας αηδιαστική κόκκινη γλίτσα προς όλες τις κατευθύνσεις.

Δεν ξέρω αν ήταν η θεία μου ή η μαμά μου που κάλεσε την αστυνομία. Όποια κι αν ήταν, με έσυραν στο αστυνομι-

κό τμήμα και κρατήθηκα εκεί μια δυο ώρες, κάτι που με ανάγκασε να συνεχίσω να υποκρίνομαι πως ήμουν θυμωμένη για πολύ αφότου δεν το αισθανόμουν πια. Στην πραγματικότητα ήταν απαίσιο· ήταν σαν να παρακολουθούσα κάποιον που δεν αναγνώριζα να λέει φαρμακερά, μοχθηρά πράγματα. Το θέμα ήταν ότι όλο αυτό είχε αναπτύξει τη δική του δυναμική, κι εγώ δεν ήξερα πώς να υποχωρήσω.

Ένα μέρος της συμπεριφοράς μου ήταν πάνω κάτω αυτό που περιμένει κανείς από μια έφηβη που περνάει μια φάση θυμού και αρχίζει να δοκιμάζει τα όρια της εξουσίας. Πήρε, όμως, εντελώς άλλη διάσταση όταν άρχισα να αυτοτραυματίζομαι, παρόλο που, στην πραγματικότητα, το έκανα μόνο μια δυο φορές. Κόπηκα με ξυράφι. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως επιζητούσα την προσοχή· ίσως *όλη* η κακή συμπεριφορά μου ήταν στ' αλήθεια ένας άλλος τρόπος να πω: «Κοιτάξτε με! Κάντε κάτι να με σταματήσετε. Μη με αφήσετε να τη γλιτώσω με αυτό!»

Αν κουραζόμουν να κριτικάρω σιωπηλά τον εαυτό μου, μπορούσα πάντα να στρέψω την προσοχή μου σε ό,τι πίστευα πως δεν πήγαινε καλά με τη μαμά. Επισκεπτόμουν σπίτια φίλων, όπου υπήρχαν οικογενειακές φωτογραφίες σε κορνίζες πάνω από το τζάκι κι ένα ωραίο αυτοκίνητο στον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού, και ρωτούσα τη μαμά: «Γιατί δεν μπορείς να είσαι σαν τη μαμά του τάδε ή του δείνα;» Νομίζω πως αυτό που πραγματικά ήθελα περισσότερο από σιδήποτε άλλο ήταν να ανήκω κάπου. Η ενσωμάτωση ήταν μεγάλη πίεση, ιδίως στον οικισμό όπου ζούσαμε, και είχα βαρεθεί να αισθάνομαι σαν εκείνη που ήταν η διαφορετική. Υποθέτω ότι γι' αυτό καταδίωκαν και βασάνιζαν τον Ντιν, το αγόρι της διπλανής πόρτας: θεωρούσαν ότι ήταν διαφορετικός,

οπότε επέλεξαν να αγνοήσουν το γεγονός ότι ήταν ευγενικός, αστείος και έξυπνος.

Η μαμά ήταν μια από κείνες τις «σωστές μαμάδες» τις πρώτες μέρες που ο Τζον πρωτοήρθε να μείνει μαζί μας. Είχε μια καλή δουλειά και σπούδαζε με μειωμένο ωράριο για μια επαγγελματική κατάρτιση. Κι όταν δε δούλευε, τα Σαββατοκύριακα, μας έβγαζε έξω, την αδερφή μου και μένα, μερικές φορές για μεσημεριανό και μετά μας πήγαινε στον ζωολογικό κήπο ή στο σινεμά και περνούσαμε πραγματικά πολύ καλά. Δεν ήταν το είδος της μαμάς που σου προσφέρει έναν ώμο για να κλάψεις. Αν ποτέ προσπαθούσα να της μιλήσω για κάτι που με ανησυχούσε ή με αναστάτωνε, εκείνη θύμωνε και γινόταν ανυπόμονη. Καθώς το αναλογίζομαι τώρα, υποθέτω πως αυτό συνέβαινε επειδή δεν ήξερε τι να κάνει με τα δικά της προβλήματα, οπότε το αίσθημα πως έπρεπε να προσπαθήσει να λύσει αυτά των άλλων ανθρώπων πρέπει να της ήταν εξουθενωτικό.

Ήταν φανταστική μαμά όταν ήταν νηφάλια. Το ποτό χάλαγε τα πάντα. Και το ποτό ήταν πάντα εκεί, στο φόντο. Το να πίνουν ήταν ακριβώς αυτό που έκαναν η μαμά και ο Τζον όταν ήταν παρέα με την οικογένεια και φίλους, κάτι που ήταν εντάξει, ώσπου έγινα περίπου δώδεκα και άρχισε να επηρεάζει τη ζωή όλων μας. Η μαμά λέει πως ο Τζον έφταιγε, και πιστεύω πως εκείνος δε βελτίωσε την κατάσταση γι' αυτή, στην τελική. Γνωρίζω, όμως, τώρα, από τις δικές μου εμπειρίες, ότι πρέπει να αναλαμβάνουμε την ευθύνη για ό,τι κάνουμε και, σε κάποιον βαθμό, για ό,τι μας συμβαίνει. Δεν μπορούμε απλώς να ρίχνουμε όλο το φταιξιμο για τα κακά πράγματα σε κάποιον άλλο και να απαλασσόμαστε από κάθε κατηγορία.

Τελικά, όταν συνέχισα να χάνω μαθήματα και να το σκάνω

από το σπίτι, η μαμά επικοινωνήσε με την κοινωνική υπηρεσία και ζήτησε βοήθεια. Νομίζω πως ήλπιζε ότι θα με σόκαρε και θα συνειδητοποιούσα πως η ζωή στο σπίτι δεν ήταν τόσο κακή εντέλει. Θεωρούσε ιδιαίτερα δύσκολο να αντιμετωπίσει τον θυμό μου, κάτι που μπορώ να κατανοήσω, αφού ούτε κι εγώ η ίδια ξέρω γιατί ήμουν τόσο θυμωμένη ή γιατί άρχισα να καθιερώνω ένα μοτίβο λήψης κακών αποφάσεων.

Η κοινωνική υπηρεσία διέθεσε έναν κοινωνικό λειτουργό για μένα, τον οποίο συμπαθούσα πολύ. Μου μιλούσε κι έκανε εκείνα τα διασκεδαστικά πράγματα που έκαναν μαζί μας η μαμά και ο Τζον. Έτσι, για μένα ήταν μια αρκετά καλή έκβαση, παρόλο που η συμφωνία κράτησε μόνο ώσπου να το σκάσω πάλι. Αυτήν τη φορά πήγα στον μπαμπά μου.

Ήμουν σχεδόν δεκατεσσάρων, και είχαν περάσει λίγα χρόνια αφότου η αδερφή μου κι εγώ είχαμε σταματήσει να περνάμε τα Σαββατοκύριακα με τον μπαμπά. Όταν, όμως, του τηλεφώνησα μια μέρα, αφού είχα μια λογομαχία με τη μαμά μου και όρμησα έξω από το σπίτι, εκείνος ήρθε στην πόλη για να με συναντήσει. Αν και ντρεπόμουν κάπως λόγω του γεγονότος ότι έπινε μπίρα από ένα κουτάκι καθώς περπατούσαμε μαζί στον δρόμο, δεν πίστευα πραγματικά πως είχε κάποιο πρόβλημα. Αλλά η αλήθεια είναι πως είχε γίνει αγνώριστος.

Με πήρε πάλι στο σπίτι του, όπου δεν υπήρχε ρεύμα, καθόλου χρήματα για να βάλουμε στο παρκόμετρο και τίποτα στο ψυγείο ή στα ντουλάπια για να φάμε ή να πιούμε εκτός από μπίρα. Αν η μαμά γνώριζε πώς ήταν τα πράγματα στου μπαμπά, μπορεί να με είχε στείλει εκεί η ίδια για να ξυπνήσω, κάτι που πίστευε ότι χρειαζόμουν. Αλλά τον μπαμπά δεν τον ενοχλούσε η κατάσταση του σπιτιού του· δε φαινόταν καν να το προσέχει. Αφού με άφησε με το αυτοκίνητο, βγήκε έξω

πάλι για να πάρει την ετεροθαλή αδερφή μου, τη Βίκυ, που ερχόταν για να περάσει τη νύχτα μαζί του.

Όταν ο μπαμπάς ήρθε με τη Βίκυ, τη ρώτησε: «Ξέρεις ποια είναι αυτή;» Τελευταία φορά την είχα δει σχεδόν οχτώ χρόνια πριν, όταν ήταν μωρό, όχι πολύ μετά από τον η μαμά της είχε αφήσει τον μπαμπά. Οπότε δεν είχε ιδέα ποια ήμουν. Αφού με κοίταξε επιφυλακτικά για μια στιγμή, είπε: «Είναι η νέα σου φιλενάδα;» Ο μπαμπάς γέλασε και απάντησε: «Όχι, ανόητη. Είναι η αδερφή σου, η Μέγκαν». Και η Βίκυ ξέσπασε σε κλάματα. Κατόπιν με αγκάλιασε τόσο σφιχτά, που σχεδόν έπαθα ασφυξία.

Έμεινα στου μπαμπά σχεδόν έναν ολόκληρο καταθλιπτικό μήνα. Το μόνο μη αρνητικό σε όλο αυτό ήταν ότι με έκανε να συνειδητοποιήσω πως η παιδική μου ηλικία θα ήταν μάλλον χειρότερη παρά καλύτερη αν εκείνος είχε μείνει μαζί μας, όπως ευχόμουν πρωτότερα να είχε κάνει. Το σπίτι ήταν πάντα γεμάτο φίλους του, που απλώς χαζολογούσαν. Προσπαθούσα να κρύψω το γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς με έκαναν να νιώθω πραγματικά άβολα, αλλά εκείνος το διέκρινε ξεκάθαρα και μου έλεγε ντροπιαστικά πράγματα μπροστά τους και ύστερα γελούσε δυνατά.

Θα μπορούσα να έχω πάει στο σπίτι, αλλά έμεινα, επειδή ήμουν ακόμα θυμωμένη με τη μαμά. Δε με είχε εγκαταλείψει· μου έγραφε κι έστελνε στον μπαμπά το επίδομα τέκνου που έπαιρνε για μένα κάθε εβδομάδα. Ξέρω ότι θα είχε σοκαριστεί αν είχε δει πώς ζούσα κι αν γνώριζε πως είχα σταματήσει να πηγαίνω σχολείο. Δε νομίζω πως ο μπαμπάς σκέφτηκε ποτέ πόσων χρόνων ήμουν και τι θα έπρεπε να κάνω στην πραγματικότητα κάθε μέρα. Και καθώς ολοφάνερα περνούσα απαρατήρητη όσον αφορά την κοινωνική υπηρεσία,

απλώς χασομερούσα στο σπίτι του, όπως οι φίλοι του, καπνίζοντας τσιγάρα.

Έμενα στου μπαμπά περίπου τρεις εβδομάδες, όταν μετακόμισε σε μας και η αδερφή μου. Ήταν πολύ ωραία που την είχα εκεί.

Μερικές φορές κάποιος από τους άντρες εμφανιζόταν με παιδί, που το αφήναν να το φροντίσουμε η αδερφή μου κι εγώ. Ήμαστε στο υπνοδωμάτιο ένα βράδυ, παίζοντας με ένα μικρό αγόρι του οποίου ο πατέρας ήταν κάτω, όταν ξεκίνησε ένας καβγάς. Καθίσαμε εκεί για λίγα λεπτά, ακούγοντας τις φωνές και ελπίζοντας να σταματήσουν, και μετά εγώ κατέβηκα αθόρυβα τις σκάλες. Ο μπαμπάς ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα του σαλονιού μέσα σε μια λίμνη αίματος, κι ένας από τους φίλους του ήταν σκυμμένος από πάνω του κρατώντας μια χαίρι και ουρλιάζοντας: «Θα σε σκοτώσω!» Στην αρχή νόμιζα πως ο άντρας τον είχε μαχαιρώσει ήδη και πως ήταν νεκρός. Ύστερα, όμως, βόγκηξε και κουνήθηκε. Ανακάλυψα αργότερα πως ο άντρας είχε αντιδράσει με κάτι που είχε πει ο μπαμπάς και σήκωσε την τηλεόραση και την έκανε κομμάτια πάνω στο κεφάλι του.

Στεκόμουν ακόμα στο κάτω σκαλί, υπερβολικά σοκαρισμένη για να μπορώ να καταλάβω στ' αλήθεια τι είχε συμβεί, όταν άκουσα έναν ήχο πίσω μου. Κάνοντας στροφή, είδα την αδερφή μου και το μικρό αγόρι, που είχαν ζαρώσει ο ένας δίπλα στον άλλο κι έτρεμαν. Κράτησα το δάχτυλο στα χείλη μου και ψιθύρισα: «Σσσς...» Κατόπιν τους έσπρωξα μπροστά μου, πάλι πάνω στη σκάλα και μέσα στο υπνοδωμάτιο. Μόλις έκλεισα αθόρυβα την πόρτα πίσω μου, τους είπα: «Πρέπει να φύγουμε από το σπίτι. Θα πρέπει να κατέβουμε πάλι κάτω». Το μικρό αγόρι κλαψούριζε και κουνούσε το κε-

φάλι. «Είναι όλα εντάξει» πρόσθεσα, προσπαθώντας να μεταδώσω ένα αίσθημα βεβαιότητας που δεν ένιωθα. «Απλώς ακολουθήστε με και μη βγάλετε άχνα».

Όλοι καβγάδιζαν ακόμα και φώναζαν καθώς κατεβαίναμε τη σκάλα στις μύτες των ποδιών, σβέλτα και σιωπηλά, μέσα στον διάδρομο και μετά στην κουζίνα. Μόλις ήμασταν και οι τρεις έξω από την πίσω πόρτα, αρχίσαμε να τρέχουμε. Δε σταματήσαμε ώσπου φτάσαμε σ' ένα σοκάκι, όπου μαζευτήκαμε ο ένας δίπλα στον άλλο προσπαθώντας να πάρουμε ανάσα. Το ότι το σκάσαμε ήταν μια ενστικτώδης αντίδραση. Όταν, όμως, προσπάθησα να σκεφτώ τι να κάνουμε μετά, δεν μπορούσα να βρω τίποτα. Έτσι, στεκόμασταν ακόμα στο σοκάκι, ρίχνοντας νευρικές ματιές πίσω μας κάθε λίγα δευτερόλεπτα, επειδή φοβόμασταν ότι ο άντρας με το μαχαίρι θα μπορούσε να μας έχει ακολουθήσει, όταν ακούσαμε μια σειρήνα να ουρλιάζει. Το περιπολικό ακολουθούσε σχεδόν κολλητά ένα ασθενοφόρο, και μόλις γλιστρήσαμε αθόρυβα πίσω στο σπίτι, τον μπαμπά τον είχαν βάλει ήδη επάνω σ' ένα φορείο.

Ο πατέρας πήρε στο σπίτι το μικρό αγόρι, και την αδερφή μου και μένα μας πρόσεχαν γείτονες τη νύχτα. Όταν ο μπαμπάς βγήκε από το νοσοκομείο, η αδερφή μου πήγε πάλι να ζήσει μαζί του. Εγώ, όμως, είχα αποφασίσει ήδη ότι θα πήγαινα στη μαμά.

Ήταν μια καλή απόφαση, θεωρητικά. Στην πράξη θα αποδεικνυόταν ότι τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο.

Η μαμά και ο Τζον είχαν χωρίσει όσο εγώ έμεινα στου μπαμπά, για τα καλά αυτήν τη φορά. Παρόλο που κυρίως κατηγορούσε τον Τζον για ό,τι είχε συμβεί, ξέρω πως η μαμά ήταν πραγματικά στεναχωρημένη κι ότι της έλειπε. Λυπόμουν κι εγώ· πάντα ευχόμουν να γίνονταν τα πράγματα όπως ήταν τις πρώτες μέρες της σχέσης τους.

Νομίζω πως η μαμά ένιωθε δυστυχισμένη και μόνη προτού πάω στο σπίτι, οπότε χάρηκε που με είχε πάλι. Τα πηγαίναμε πολύ καλύτερα απ' ό,τι προτού φύγω και ήρθαμε πραγματικά κοντά – εν μέρει, υποθέτω, επειδή είχα ωριμάσει λίγο τον μήνα που έμεινα στου μπαμπά.

Έπειτα από λίγο, αφότου επέστρεψα στο σπίτι, αφαίρεσαν την επιμέλεια της αδερφής μου. Είχα μόλις γίνει δεκατεσσάρων και θα έπρεπε να είμαι στο σχολείο, οπότε μάλλον έψαχναν και μένα. Παρότι είχα κάνει φίλους, και στον οικισμό και στο σχολείο, προτού φύγω για να μείνω με τον μπαμπά, δεν είχα γλιτώσει εντελώς από τον εκφοβισμό. Έτσι, δεν είχα κανέναν λόγο να θέλω να γίνουν τα πράγματα όπως ήταν πριν. Ήταν λες και η ζωή είχε σταματήσει για τη μαμά και μένα. Και μετά η μαμά ανακοίνωσε ότι θα πηγαίναμε διακοπές στην Ελλάδα.

Αναρωτιόμουν συχνά τι θα είχε συμβεί αν ο μπαμπάς δεν είχε αρχίσει να πίνει, αν είχαμε μείνει μαζί ως οικογένεια στο ωραίο σπίτι όπου ζούσαμε κι αν η αδερφή μου κι εγώ είχαμε τελειώσει το σχολείο και είχαμε πάει στο πανεπιστήμιο. Ξέρω πως αυτό ήταν που ήθελε η μαμά για μας – μια καλή εκπαίδευση που θα οδηγούσε στο να βρούμε καλές δουλειές. Η ζωή μας μπορεί και να ήταν διαφορετική αν ο Τζον και η μαμά τα είχαν βρει και είχαν μείνει μαζί.

Έχω μερικές ευτυχισμένες αναμνήσεις από τις πρώτες μέρες αφότου μετακόμισε μαζί μας ο Τζον. Για παράδειγμα, κάναμε πάρτι στο σπίτι μας κάθε παραμονή Πρωτοχρονιάς. Όλοι ήταν ευδιάθετοι και γελαστοί, και ακόμα κι όταν όλοι μεθούσαν λίγο, δε θύμωνε ποτέ κανένας ούτε και φώναζε. Ύστερα μετακομίσαμε στο νέο σπίτι, όλα άλλαξαν, κι εγώ άρχισα να εύχομαι να μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω τους δείκτες του ρολογιού, ώστε να μπορεί η μαμά να πάρει κάποιες διαφορετικές αποφάσεις. Αλλά δεν μπορούσαμε, οπότε δεν είχε κανένα νόημα να είμαι δυστυχισμένη για το πώς μπορεί να ήταν τα πράγματα.

Σιχαινόμουν που άφηνα πίσω στην Αγγλία την αδερφή μου όταν η μαμά κι εγώ πήγαμε στην Ελλάδα. Θα είχα χαρεί που δεν ερχόταν μαζί μας αν ήξερα τι θα συνέβαινε όταν θα φτάναμε εκεί. Δεν είχα πάει ποτέ πρωτύτερα στο εξωτερικό. Ήμουν τόσο ενθουσιασμένη, που με δυσκολία μπορούσα να καθίσω ήσυχη στο αεροπλάνο. Όταν φτάσαμε στο αεροδρόμιο στην Ελλάδα, πήραμε ένα ταξί για το μικρό, απλό, αλλά καθαρό διαμέρισμα που είχε νοικιάσει η μαμά. Μόλις παρατήσαμε τις τσάντες μας και κάναμε ένα μικρό χορευτικό τριγύρω στο δωμάτιο, πήγαμε στην παραλία. Η άμμος ήταν χρυσαφένια, το νερό ζεστό και πεντακάθαρο· στην πραγμα-

τικότητα, όλα στο μέρος όπου μέναμε ήταν ακριβώς όπως τα είχα φανταστεί, αλλά καλύτερα.

Εκείνο το πρώτο βράδυ πήγαμε σ' ένα μπαρ ακριβώς δίπλα στην παραλία, και καθώς η μαμά κι εγώ καθόμασταν εκεί με γέλια και κουβέντες, εγώ αισθάνθηκα τόσο χαλαρή όσο δεν είχα νιώσει επί πολύ καιρό. Ακόμα δεν έπινα αλκοόλ, αλλά εκείνη τη νύχτα ήπια ένα δυο Bacardi Breezer – και μετά ξαναγύρισα στην κόκα κόλα όταν η μαμά συνειδητοποίησε πως άρχισα να ψιλοζαλίζομαι. Χορέψαμε και κουβεντιάσαμε με άλλους τουρίστες και με τον ιδιοκτήτη του μπαρ, ο οποίος μιλούσε πολύ καλά αγγλικά και τους διασκεδάζε όλους αναμειγνύοντας κοκτέιλ και λέγοντας ανέκδοτα.

Τρεις τύποι κάθονταν σ' ένα τραπέζι κοντά στο πίσω μέρος της αίθουσας, κι όποτε έριχνα κρυφές ματιές προς το μέρος τους, ένας από αυτούς φαινόταν να με παρακολουθεί. Ήταν ο πιο καλοντυμένος και ο πιο όμορφος από τους τρεις τους, κι όταν με είδε που τον κοιτούσα, ένιωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι. Ο ένας από τους άλλους δύο ήρθε και ζήτησε από τη μαμά και μένα να χορέψουμε. Στην πραγματικότητα δε μας το ζήτησε· ήταν Αλβανός και δε μιλούσε καθόλου αγγλικά, οπότε απλώς επανέλαβε τη λέξη «Γεια» και ύστερα έκανε κάτι σαν παντομίμα, κάνοντάς μας να γελάσουμε. Όντως χορέψαμε μαζί του –εκείνη την ώρα όλοι μέσα στο μπαρ χόρευαν και κουβεντιάζαν με όλους– και φαινόταν να είναι καλό παιδί. Εγώ, όμως, ενδιαφερόμουν περισσότερο για τον φίλο του.

Ήταν αργά όταν η μαμά κι εγώ πήγαμε πίσω στο διαμέρισμα. Αποκοιμήθηκα ενώ σκεφτόμουν τον τύπο στον οποίο δεν είχα μιλήσει, και ίσως η μαμά ονειρευόταν τον ιδιοκτήτη του μπαρ, που ολοφάνερα τον έλκυε και η προσοχή που

της έδειχνε την είχε κάνει να χαχανίζει σαν μαθητριάδα.

Την επόμενη μέρα πήγαμε πάλι στην παραλία, φάγαμε το μεσημεριανό μας σ' ένα καφέ έξω στον ήλιο και το βράδυ επιστρέψαμε στο ίδιο μπαρ, όπου οι ίδιοι τρεις τύποι κάθονταν στο ίδιο τραπέζι με την προηγούμενη νύχτα. Μόλις καθίσαμε, ο Ζεφ, ο τύπος που είχε χορέψει μαζί μας το προηγούμενο βράδυ, ήρθε και με ρώτησε –πάλι με χρήση παντομίμας– αν ήθελα ποτό. Αφού μου πρόσφερε κόκα κόλα, με σύστησε στους δύο φίλους του.

Και οι τρεις άντρες ήταν από είκοσι έως είκοσι πέντε χρόνων. Ο ένας από τους φίλους του Ζεφ λεγόταν Βέλι· ο άλλος με χαιρέτησε διά χειραψίας και μετά κράτησε το χέρι μου για λίγα δευτερόλεπτα, ενώ με κοιτούσε μέσα στα μάτια και μου είπε, σε σπαστά αγγλικά, ότι το όνομά του ήταν Τζακ. Παρόλο που δεν πίστευα ούτε για μια στιγμή ότι σε κάποιον σαν τον Τζακ θα άρεσε κάποια σαν και μένα, ένιωσα τα γόνατά μου να λυγίζουν.

Η μαμά είχε κι αυτή λόγο που ήθελε να πάμε πάλι στο μπαρ εκείνη τη νύχτα, κι ενώ εγώ καθόμουν με τον Ζεφ, τον Βέλι και τον Τζακ, εκείνη μιλούσε στον Έλληνα ιδιοκτήτη του μπαρ, τον Νίκο. Στην πραγματικότητα περνούσε τόσο καλά, που νομίζω ότι σχεδόν δεν πρόσεξε ότι φύγαμε από το μπαρ γύρω στις δύο μετά τα μεσάνυχτα για να πάμε κάτω στην παραλία. Ήξερα πως ο Ζεφ ήθελε να ανέβω στη μηχανή του, αλλά αν και ολοφάνερα ήταν καλό παιδί, η γεμάτη δισταγμού προθυμία του δε με γοήτευε όπως η αυτοπεποίθηση του φίλου του. Έτσι, πήγα με τον Τζακ.

Για τις επόμενες δύο ώρες καθόμασταν στη ζεστή ακόμη άμμο, ενώ καπνίζαμε τσιγάρα και μιλούσαμε. Κατόπιν με άφησαν πίσω στο μπαρ, και η μαμά κι εγώ περπατήσαμε μα-

ζί έως το διαμέρισμα. Η χαοτική ζωή που ζούσα στην Αγγλία φάνταζε ξαφνικά πολύ μακρινή.

Οι μέρες και οι νύχτες απέκτησαν ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα έπειτα από αυτό. Το πρωί και το απόγευμα η μαμά κι εγώ κολυμπούσαμε και καθόμασταν στην παραλία. Μετά πηγαίναμε πίσω στο διαμέρισμα για να κάνουμε ντους και να αλλάξουμε, προτού δειπνήσουμε σ' ένα καφέ ή σ' ένα από τα εστιατόρια που βρίσκονταν το ένα δίπλα στο άλλο στην πλατεία στο κέντρο της πόλης. Και ύστερα πηγαίναμε στο μπαρ του Νίκου. Μου άρεσε που περνούσα χρόνο με τη μαμά, καθισμένες στην παραλία να γελάμε, να μιλάμε και να χαλαρώναμε, καθώς η ζεστασιά του ήλιου ανακούφιζε τους μυς μου.

Η μαμά είχε κάνει αρκετούς φίλους στο μπαρ, και ντόπιους και τουρίστες. Έτσι, με χαρά με άφηγε να κάνω ό,τι ήθελα τα βράδια, το οποίο ήταν κυρίως να κάθομαι στην παραλία με τον Τζακ και τους φίλους του. Είχε, όμως, έναν προβληματισμό. «Δε μ' αρέσουν τα μάτια του Τζακ...» μου είπε. «Έχουν κάτι το απαθές και ψυχρό. Δε νομίζω ότι τον έχω δει να χαμογελάει ποτέ. Εσύ;»

«Ω μαμά...» απάντησα με έναν βαθύ αναστεναγμό και σηκώνοντας τα φρύδια.

«Εντάξει, απλώς το λέω», αποκρίθηκε. «Έχει σίγουρα κάτι ύποπτο. Ενώ ο Ζεφ φαίνεται πολύ γλυκό αγόρι και ολοφάνερα ενδιαφέρεται για σένα. Θα έμενα μακριά από τον Τζακ αν ήμουν στη θέση σου και, αντί γι' αυτόν, θα σκεφτόμουν να το προχωρήσω με τον Ζεφ».

Αναρωπιέμαι αν κάποιος γονιός κατάφερε ποτέ να πείσει τον γιο ή την κόρη του να «μείνει μακριά» από κάποιον που τον έλκυε και να στρέψει την αγάπη του σε κάποιον άλλο που ο γονιός θεωρούσε ως πιο κατάλληλο. Με κάποιον τρόπο, αμ-

φιβάλλω! Και αναρωτιέμαι πόσοι από αυτούς τους γιους και τις κόρες θυμούνται αργότερα μια συγκεκριμένη συμβουλή που τους έδωσαν οι γονείς τους και σκέφτονται: μακάρι να τους είχα ακούσει. Δεν ακούς, όμως, κανέναν όταν είσαι νέος –εκτός ίσως από τους φίλους σου, των οποίων οι απόψεις είναι κατά πάσα πιθανότητα το ίδιο απερίσκεπτες με τις δικές σου– επειδή νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα. Για μένα, σ' αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν πολύ αργά, ούτως ή άλλως: ήμουν ήδη τσιμπημένη με τον Τζακ και αγνόησα εντελώς την καλύτερη μάλλον συμβουλή που μου έδωσε ποτέ η μαμά μου.

Στα μέσα της εβδομάδας ο Τζακ είχε αρχίσει να έρχεται να μας βρίσκει στην παραλία στη διάρκεια της μέρας. Ήξερε μόνο καμιά δεκαριά λέξεις στα αγγλικά, οπότε επικοινωνούσαμε –εντυπωσιακά καλά– χρησιμοποιώντας ένα είδος γλώσσας με νοήματα. Αυτό, όμως, που είπε αρκετά καθαρά μια μέρα ήταν: «Μωρό μου, σ' αγαπάω». Και μόλις με φίλησε, νόμιζα ότι θα λιποθυμούσα. Ήμαστε μαζί σχεδόν συνεχώς. Μου είχε πει ήδη πολλές φορές ότι δεν ήθελε να φύγω, κι όταν έκλαψε το τελευταίο βράδυ μας, σχεδόν μου ράγισε την καρδιά. Η σκέψη και μόνο ότι με «ενέκρινε», πόσο μάλλον ότι μπορεί να τον έλκυα, με έκανε να πιστέψω πως ίσως υπήρχε μια πιθανότητα η ζωή μου να μην καταλήξει να γίνει η καταστροφή που είχα αρχίσει να πιστεύω ότι θα ήταν.

Στο αεροδρόμιο την επόμενη μέρα και η μαμά κι εγώ ήμαστε πολύ σιωπηλές. Τα πράγματα πήγαιναν επίσης πολύ καλά ανάμεσα σ' εκείνη και στον Νίκο, και ήξερα πως ήταν το ίδιο δυστυχησμένη με μένα. Είχαμε κάνει τσεκ-ιν για την πτήση μας και περπατούσαμε στον διάδρομο προς την είσοδο στην αίθουσα αναχωρήσεων, όταν σταμάτησα, έβαλα το χέρι μου στο μπράτσο της και είπα: «Σε παρακαλώ, μαμά... Δεν μπο-

ρούμε να μείνουμε; Δε θέλω να πάω σπίτι. Σε τι να επιστρέψω; Σε παρακαλώ, απλώς σκέψου το...»

Άρχισα να κλαίω, αλλά η μαμά απλώς αναστέναξε και απάντησε: «Το ξέρω, Μέγκαν... Νιώθω το ίδιο. Δεν έχω με, όμως, άλλη επιλογή. Έλα, αγάπη. Πρέπει να φύγουμε».

«Μα, μαμά...» Πριν από μερικές μέρες θα είχα μάλλον μιαν ανεξέλεγκτη έκρηξη θυμού και θα έπρεπε να με σύρουν στο αεροσκάφος ενώ θα κλοτσούσα και θα ούρλιαζα. Αυτήν τη φορά, όμως, αυτό που ήθελα –το οποίο ήταν να μην αναγκαστώ να αφήσω τον Τζακ– *πραγματικά* είχε σημασία για μένα και ήξερα ενστικτωδώς ότι ένα ξέσπασμα εφηβικού θυμού δεν ήταν ο κατάλληλος τρόπος για να το πάρω.

«Μα, μαμά...» Ρούφηξα τη μύτη μου αξιολύπητα και την κοίταξα –ελπίζοντας– με μια λυπημένη και ταυτόχρονα συμπονετική έκφραση. «Πώς μπορείς καν να σκέφτεσαι ν' αφήσεις τον Νίκο όταν εκείνος σ' αγαπάει;»

«Τι εννοείς;» Ακουγόταν σχεδόν ντροπιασμένη, και είδα ένα μελαγχολικό βλέμμα στα μάτια της καθώς πρόσθεσε: «Ο Νίκος δε μ' αγαπάει».

«Ναι, σ' αγαπάει!» αντιγύρισα, νιώθοντας όπως ένας ψαράς με ένα μικρό, αλλά ξεκάθαρο τράβηγμα στην πετονιά του. «Μου το είπε χτες το βράδυ. Είπε ότι δεν ήθελε να φύγεις, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει για να σε σταματήσει».

«Το είπε;» Όταν είδα τα δάκρυα στα μάτια της μαμάς μου, δε νομίζω ότι θα μπορούσα να νιώσω χειρότερα απ' ό,τι αν την είχα χτυπήσει.

«Ναι. Ήταν πολύ στεναχωρημένος». Δεν μπορούσα να την κοιτάξω ενώ άρθρωνα τις λέξεις.

Πώς μπόρεσα να πω ψέματα έτσι στη μαμά μου; Είναι μια ερώτηση που έχω κάνει στον εαυτό μου ένα εκατομμύριο φο-

ρές και ακόμα μου φέρνει δάκρυα στα μάτια όταν το σκέφτομαι σήμερα. Ήταν εγωιστικό, κι όπως αποδείχθηκε, απίστευτα ηλίθιο από τη δική μου σκοπιά. Επειδή, αν δεν είχα πει αυτό που της είπα καθώς στεκόμασταν στο αεροδρόμιο στην Ελλάδα εκείνη τη μέρα, θα είχαμε επιστρέψει στο σπίτι, η ραγισμένη μου καρδιά θα είχε θεραπευτεί από μόνη της τελικά, και παρόλο που η υπόλοιπη ζωή μου μπορεί να μην ήταν ιδιαίτερα ευτυχισμένη ή συναρπαστική, δε θα είχε χρειαστεί να υπομείνω τα έξι χρόνια κόλασης στα οποία είχα μόλις ανοίξει την πόρτα.

Έβλεπα πως η μαμά είχε πάρει μιαν απόφαση – είχε εκείνη την έκφραση στο πρόσωπο που έχουν τα παιδιά όταν πρόκειται να κάνουν μια σκανταλιά. Κι όταν είπε «Έλα τότε» και άρχισε να κάνει αποφασισμένα μεγάλα βήματα πάλι πίσω προς τον πάγκο του τσεκ-ιν, εγώ βιάστηκα να την ακολουθήσω με καρδιά που χτυπούσε σαν τρελή.

«Συγγνώμη», είπε στη γυναίκα στον πάγκο. «Αποφασίσαμε, όμως, να μην πάρουμε τελικά αυτή την πτήση».

«Αυπάμαι», αποκρίθηκε η γυναίκα, «αλλά είναι πολύ αργά... Οι αποσκευές σας έχουν περάσει ήδη». Χαμογέλασε παγωμένα για μια στιγμή στη μαμά, λέγοντας έτσι πολύ ξεκάθαρα: «Χρησιμοποιώ τεράστιο απόθεμα αυτοέλεγχου για να αποτρέψω τον εαυτό μου από το να σε προσφωνήσω “ηλίθια”».

«Σας παρακαλώ...» Η μαμά έδειχνε να μην προσέχει την περιφρόνηση της γυναίκας. «Δεν υπάρχει κάτι που να μπορείτε να κάνετε; Η κόρη μου κι εγώ πρέπει να μείνουμε εδώ για άλλη μία εβδομάδα. Σας παρακαλώ...»

Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που έκανε τη γυναίκα να αλλάξει γνώμη. Ίσως δεν ήταν πραγματικά τόσο σκληρή και αδιάφορη όπως έδειχνε και μας λυπήθηκε ζωωμένες εκεί, δακρυσιμένες και αξιολύπητες, στον πάγκο της. Όποιοι κι αν ήταν

ο λόγος, κατόρθωσε να σταματήσει τις δύο μεγάλες βαλίτσες και να μη φορτωθούν στο αεροπλάνο, κι έπειτα από λίγα λεπτά στεκόμασταν στη ζέστη έξω από το αεροδρόμιο, αναλογιζόμενες τι να κάνουμε στη συνέχεια.

Η μαμά είχε ξοδέψει όλα τα χρήματα του τραπεζικού της λογαριασμού στην Αγγλία και δε θα είχε άλλα ώσπου να πληρωθεί ο τελευταίος μισθός της. Οπότε δεν μπορούσαμε ούτε ταξί να πάρουμε. Στο τέλος περπατήσαμε μια μικρή απόσταση στον δρόμο, κρύψαμε τις βαλίτσες μας σε κάτι θάμνους –έχοντας συμφωνήσει να σκεφτούμε αργότερα πώς θα τις παίρναμε πίσω– και ύστερα δοκιμάσαμε να κάνουμε οτοστόπ. Δεν ήταν σπουδαίο σχέδιο, αλλά δεν μπορούσαμε να σκεφτούμε κάποιο καλύτερο. Και ήμαστε τυχερές, επειδή κάποιος όντως σταμάτησε να μας πάρει και συμφώνησε ακόμα να μας πάει πίσω στην παραλιακή πόλη όπου μέναμε.

Ο άντρας μάς άφησε έξω από ένα εστιατόριο όπου είχαμε φάει μερικές φορές, το οποίο βρισκόταν στον ίδιο δρόμο με το μπαρ του Νίκου. Όταν βγήκαμε από το αυτοκίνητό του, η μαμά έφτιαξε τη φούστα της, πήρε βαθιά ανάσα και είπε: «Νιώθω πολύ νευρική... Τι θα του πω;»

Δεν είχα πει σχεδόν τίποτα όλη την ώρα που ήμαστε στο αυτοκίνητο, επειδή ένιωθα πολύ άσχημα γι' αυτό που είχα κάνει. Τώρα άρχισα να κλαίω. «Συγγνώμη...» είπα στη μαμά. «Είπα ψέματα. Ο Νίκος δεν είπε στ' αλήθεια ότι σ' αγαπάει». Εκείνη απλώς στεκόταν εκεί για μια στιγμή, εντελώς ακίνητη, λες κι όλο της το σώμα είχε παγώσει. «Πραγματικά, όμως, πιστεύω ότι σ' αγαπάει», πρόσθεσα βιαστικά. «Έβλεπα πόσο στεναχωρημένος ήταν όποτε έλεγες ότι θα φύγουμε».

Όταν επιτέλους με κοίταξε, είχε μια έκφραση στο πρόσωπό της λες και δε με αναγνώριζε. Ξέσπασε σε κλάματα και κά-

θισε βαριά σε μια καρέκλα έξω από το εστιατόριο. Και πάλι δε μίλησε, ώσπου παρήγγειλε ένα ποτό και ήπιε μια μεγάλη γουλιά. Μετά είπε: «Αχ, Μέγκαν, τι έκανες;»

«Συγγνώμη, μαμά... Απλώς πανικοβλήθηκα στη σκέψη της επιστροφής στην Αγγλία. Ήταν όλα τόσο διαφορετικά –και για τις δυο μας– από τότε που ήρθαμε εδώ. Είχα να περάσω χρόνια τόσο καλά. Και ξέρω ότι και για σένα ισχύει το ίδιο. Ξέρω πως αρέσεις στ' αλήθεια στον Νίκο και είναι τόσο καλός. Οπότε, γιατί να πάμε σπίτι στο τίποτα όταν έχεις κάποιον σαν αυτόν εδώ; Είμαι σίγουρη πως όλα θα είναι εντάξει». Ακουγόμουν βέβαιη, αλλά στην πραγματικότητα οι αμφιβολίες είχαν τρυπώσει ήδη μέσα μου και δεν ήμουν καθόλου σίγουρη ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν καλά και για τις δυο μας. Ευτυχώς, η μαμά ήταν πολύ σοκαρισμένη για να θυμώσει μαζί μου, και αφού τελειώσαμε τα ποτά μας, περπατήσαμε στον δρόμο όπου βρισκόταν το μπαρ του Νίκου.

Η μαμά σταμάτησε έξω από το μπαρ και στάθηκε για λίγα δευτερόλεπτα, παίρνοντας απλώς ανάσες. Κατόπιν έβγαλε έναν ήχο σαν να έπνιξε ένα αναφιλητό και πέρασε μέσα από την κουρτίνα με τις χάντρες που κρεμόταν στην ανοιχτή πόρτα. Ο Νίκος ετοίμαζε το μπαρ για τους πελάτες που θα έρχονταν το βράδυ. Όταν άκουσε το κουδούνισμα της κουρτίνας, στράφηκε προς την πόρτα με ένα άχρωμο χαμόγελο, και νομίζω πως η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπάει. Μετά, ξαφνικά, μόλις συνειδητοποίησε πως ήμαστε εμείς, πέταξε κάτω το πανί που κρατούσε και σχεδόν έτρεξε προς το μέρος μας, τυλίγοντας σε μια τεράστια αγκαλιά πρώτα τη μητέρα μου και ύστερα εμένα.

«Αποφασίσαμε να μείνουμε άλλη μία εβδομάδα...» είπε η μαμά με νευρικήτητα όταν μπόρεσε ξανά να αναπνεύσει.

«Είμαι πολύ ευτυχισμένος!» αποκρίθηκε ο Νίκος. «Δουλεύω στο μπαρ μου κι ευχόμουν να μην έπρεπε να φύγετε, και τώρα είστε εδώ! Πού θα μείνετε;»

«Δεν έχουμε βρει κάπου ακόμη, αλλά...» η μαμά ακουγόταν ντροπιασμένη.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα!» τη διέκοψε ο Νίκος. «Θα βρω την άκρη».

Έβαλε ένα ποτό για τη μαμά, έβγαλε το καπάκι από ένα μπουκάλι κόκα κόλα για μένα και μετά έκανε ένα τηλεφώνημα. Μέσα σε μερικά λεπτά όλα είχαν κανονιστεί. Η μαμά κι εγώ θα μέναμε σ' ένα διαμέρισμα που ανήκε σ' έναν από τους φίλους του – και το οποίο, όπως αποδείχθηκε, ήταν μεγάλο και ευρύχωρο και με θέα στη θάλασσα. Όταν η μαμά τού είπε τι είχαμε κάνει με τις βαλίτσες μας, ο Νίκος γέλασε και ύστερα μας πήγε με το αυτοκίνητο πίσω προς το αεροδρόμιο για να τις πάρουμε από τους θάμνους. Για τις επόμενες μέρες, ώσπου ο μισθός της μαμάς να μπει στον τραπεζικό της λογαριασμό στην Αγγλία, εκείνος και μας τάζε και πλήρωνε το ενοίκιο του διαμερίσματός μας.

Έχοντας δει την αντίδραση του Νίκου στην επιστροφή της μαμάς, ένιωθα πολύ νευρική, όσο και ενθουσιασμένη, στην προοπτική να ξαναδώ τον Τζακ. Δε χρειάστηκε να περιμένω πολύ· ήρθε στο μπαρ εκείνο το βράδυ και ήταν τόσο έκπληκτος και ευτυχισμένος που με είδε όσο μπορούσα να ελπίζω.

Τις επόμενες μέρες η σχέση της μαμάς και του Νίκου και η δική μου με τον Τζακ αναπτύχθηκαν τόσο καλά, ώστε η μαμά δε μας έκλεισε εισιτήρια επιστροφής στην Αγγλία για την επόμενη εβδομάδα, όπως είχε σκοπό. Στην πραγματικότητα πέρασαν άλλες έξι εβδομάδες προτού κάνει σχέδια για επιστροφή στο σπίτι μας.

Μια δυο μέρες αφότου είχαμε κάνει οτοστόπ από το αεροδρόμιο, ο Τζακ με πήρε από το διαμέρισμα και με πήγε στην οικογένειά του, η οποία ζούσε σ' ένα μικρό σπίτι στην εξοχή. Κανένας τους δε μιλούσε αγγλικά, αλλά καθώς η μητέρα του περιφερόταν γύρω μου πλαταγίζοντας τη γλώσσα της και σκουντώντας με με τα κοκαλιάρικα δάχτυλά της, έμαθα τις αλβανικές λέξεις για το «υπερβολικά αδύνατη». Αυτό που δεν είχα καταλάβει, όμως, ήταν ότι είχε την πρόθεση να στρωθεί στη δουλειά για να με παχύνει αμέσως.

Είχε συμφωνηθεί ήδη πως ο Τζακ κι εγώ θα μέναμε για μεσημεριανό, και μόλις καθίσαμε στο τραπέζι, η μητέρα του βγήκε από την κουζίνα κουβαλώντας ένα μεγάλο πιάτο. Στάθηκε δίπλα μου και το κράτησε ψηλά, κοντά στο πρόσωπό μου, κι έτσι όπως γύρισα το κεφάλι να το κοιτάξω, εκείνη πίεσε τα δάχτυλά της μέσα στο στόμα του βρασμένου κατσικίσιου κεφαλιού και τράβηξε έξω τη γλώσσα, γνέφοντας και βγάζοντας έναν μουρμουριστό ήχο ευχαρίστησης. Νομίζω ότι το να βρίσκομαι σε τόσο κοντινή απόσταση από το κεφάλι μιας νεκρής κατσίκας θα ήταν αποκρουστικό ακόμα κι αν δεν είχα μεγαλώσει ως χορτοφάγος. Ευτυχώς, ίσα που κατάφερα να στρέψω το κεφάλι μακριά από το πιάτο, καθώς έκανα βίαια εμετό.

Η ντροπή που ένιωθα ήδη επειδή ήμουν το αντικείμενο προσεκτικής εξέτασης όλων δεν ήταν τίποτα συγκρινόμενη με την ταπείνωση που είχα αδειάσει το περιεχόμενο του στομαχιού μου σε όλο το πάτωμα. Ήθελα απεγνωσμένα να αρέσω στην οικογένεια του Τζακ. Αλλά όταν τέλειωσα με τον εμετό και τα ρεψίματα, η αδερφή του δεν προσπάθησε καν να κρύψει την ενόχλησή της, πλαταγίζοντας τη γλώσσα της ανυπόμονα και σπρώχνοντάς με προς το μπάνιο.

«Συγγνώμη...» έλεγα όλη την ώρα. «Πραγματικά συγγνώ-

μη...» Η μητέρα του, όμως, είχε πιάσει ήδη μια σφουγγαρίστρα κι έναν κουβά από την κουζίνα για να καθαρίσει το χάλι που είχα προκαλέσει και δεν ξέρω καν αν με άκουσε.

Μετά το μεσημεριανό –από το οποίο δεν μπόρεσα να φάω τίποτα– έδειχναν να ξεπερνούν τη χειρότερη φάση της ενόχλησής τους και καθίσαμε έξω από το σπίτι, πίνοντας χυμό και ακούγοντας αλβανική μουσική. Μου μιλούσαν αλβανικά, κι επειδή ο Τζακ μπορούσε μόνο να μεταφράσει δυο λόγια στα αγγλικά, επικοινωνούσαμε κυρίως με παντομίμα και σκίτσα. Είμαι ντροπαλή και πολύ εύκολα μπορεί κάποιος να μου προκαλέσει αμηχανία, ενώ εκείνοι ήταν θορυβωδώς πληθωρικοί. Έτσι, αισθάνθηκα ανακούφιση όταν ο Τζακ είπε πως ήταν ώρα να φύγουμε και με πήγε πίσω στο διαμέρισμα με τη μηχανή του.

Λίγες μέρες αφότου είχα επισκεφθεί την οικογένεια του Τζακ, η μαμά μου μίλησε για το σεξ. Δε θυμάμαι ακριβώς τι είπε, πέρα από το ότι ήθελε να περιμένω. «Απλώς άσ' το για την ώρα, Μέγκαν», μου είπε. «Όταν, όμως, *όντως* το κάνεις, βεβαιώσου ότι χρησιμοποιείτε προφυλακτικό». Μπορώ να καταλάβω γιατί ήταν μια συζήτηση που θεωρούσε πως έπρεπε να κάνουμε, αλλά δε σχεδίαζα καθόλου να «το κάνω». Μπορεί να ήμουν πεισματάρια και δύστροπη ως έφηβη, αλλά ήμουν πολύ αθώα. Ήμουν παρθένα όταν πήγα με τη μαμά στην Ελλάδα, και η ιδέα του σεξ με *οποιοδήποτε* δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό μου. Ήταν ο έρωτας, όχι το σεξ, για τον οποίο ένιωθα απελπισμένη, παρόλο που φυσικά δεν το συνειδητοποιούσα αυτό τότε.

Στην πραγματικότητα ανέβαλλα την όλη ιδέα του σεξ από τα δώδεκά μου. Είχα επισκεφθεί το σπίτι κάποιου και μου είχαν δείξει ένα βίντεο πορνό. Είχα παρακολουθήσει μόνο λίγα λεπτά: ήταν βίαιο και τελείως ξένο προς οτιδήποτε εί-

χα φανταστεί ότι περιλαμβάνει ο έρωτας και το βρήκα αποκρουστικό. Έπειτα από αυτό, το σεξ συνδέθηκε άρρηκτα στο μυαλό μου με πράγματα που ήταν τραυματικά και αηδιαστικά. Έτσι, όταν πήγα να μείνω στου μπαμπά κι εκείνος άρχισε να μου λέει χυδαία, απαίσια πράγματα και προσπαθούσε να με κάνει να κοιμηθώ με τους φίλους του, είχα πάρει μια σχεδόν υποσυνείδητη απόφαση να αποφύγω να κάνω σεξ για όσο περισσότερο μπορούσα.

Κατά τη διάρκεια της τρίτης εβδομάδας της παρατεταμένης παραμονής μας, ο Ντιν, ο φίλος μου και γείτονάς μας στην Αγγλία, ήρθε να μείνει στο διαμέρισμα με τη μαμά και μένα για λίγες μέρες. Ήμουν στ' αλήθεια ενθουσιασμένη όταν είπα ότι θα ερχόταν και, αρχικά, μου άρεσε πολύ που τον είχα εκεί. Αργά τη νύχτα, αφού τα μπαρ είχαν κλείσει, πηγαίναμε κάτω στην παραλία μαζί –εγώ, ο Ντιν, ο Τζακ και οι φίλοι του– και μιλούσαμε ως την ανατολή του ήλιου.

Ο Ντιν τα πήγαινε πολύ καλά με τον Ζεφ κι έπειτα από μια δυο μέρες με ρώτησε, όπως είχε κάνει η μαμά: «Γιατί σ' αρέσει ο Τζακ περισσότερο από τον Ζεφ; Δεν καταλαβαίνω καθόλου την έλξη σου για κείνον. Δε χαμογελάει ποτέ κι έχει πολύ σκληρό βλέμμα. Δε μ' αρέσει και σίγουρα δε θα τον εμπιστευόμουν». Δε νομίζω ότι θα είχα ακούσει κανέναν σ' εκείνη φάση, επειδή είχα κολλήσει ήδη. Το λυπηρό, όμως, ήταν ότι αυτό που είπε ο Ντιν εκείνη τη μέρα επηρέασε την προηγούμενως εύκολη, χαλαρή σχέση μας και δεν τα πηγαίναμε τόσο καλά για το υπόλοιπο της εβδομάδας που ήταν εκεί. Έχασα επαφή μαζί του αφότου επέστρεψε στην Αγγλία, κάτι για το οποίο μετανιώνω βαθιά τώρα, επειδή αυτό σήμαινε ότι δε θα τον έβλεπα ξανά προτού αυτοκτονήσει, ένα δυο χρόνια πριν.

Αυτό που κάνουν οι διακινητές ανθρώπων είναι κακό και ελεεινό, αλλά υποθέτω πως έχει ένα ψυχρό, σκληρό, οικονομικό νόημα για τους εγκληματίες που εμπλέκονται στο εμπόριο ζωής των ανθρώπων, τους οποίους δε γνωρίζουν ή για τους οποίους δε νοιάζονται, με αντάλλαγμα το χρηματικό κέρδος. Αυτό που πραγματικά δεν καταλαβαίνω είναι ποιο είναι το κέρδος για τους νταήδες. Φαίνεται ότι, για ανθρώπους σαν αυτούς που κατέτρεχαν και βασάνιζαν τον Ντιν και τελικά κατέστρεψαν τη ζωή του, ο στόχος είναι, απλά και ξεκάθαρα, να προκαλέσουν δυστυχία. Από διάφορες απόψεις αυτό σχεδόν τους κάνει χειρότερους από τους διακινητές ανθρώπων και τους έμπορους ναρκωτικών, για τους οποίους το να καταστρέφουν τη ζωή άλλων ανθρώπων είναι απλώς ένα υποπροϊόν των επιχειρήσεων που τους εξασφαλίζουν τεράστια χρηματικά ποσά.

Όταν ο Τζακ ήρθε να με πάρει από το διαμέρισμα μια μέρα, όχι πολύ μετά αφότου ο Ντιν επέστρεψε στην Αγγλία, μου έδωσε μια σακούλα και είπε σοβαρά: «Για σένα». Μέσα στη σακούλα ήταν ένα μπλε φανελάκι κι ένα βαμβακερό κοντό παντελόνι.

«Είναι πολύ ωραία», αποκρίθηκα. «Αλλά γιατί μου δίνεις ρούχα;»

«Σου χρειάζονται», απάντησε και μετά σήκωσε τους ώμους. «Η μητέρα μου, εκείνη τα αγοράζει για σένα. Εκείνη λέει ότι τα χρειάζεσαι».

«Τα αγγλικά σου βελτιώνονται!» αποκρίθηκα γελώντας. Αλλά ήμουν ντροπιασμένη, επειδή ήξερα πως η οικογένειά του ήταν φτωχή.

Ο Τζακ με πήγε σ' ένα καφέ, όπου μου έδειξε την τουαλέτα και μου είπε να πάω και να δοκιμάσω το νέο μου ντύσιμο. Εξεπλάγην που είδα ότι τα ρούχα μου πήγαιναν πολύ κα-

λά και χάρηκα με την αντίδρασή του όταν πήγα φορώντας τα πίσω στο καφέ. Αφού ήπιαμε ένα φλιτζάνι καφέ, με πήγε με τη μηχανή του στο σπίτι του, όπου η μαμά του με ανάγκασε να κάνω μια στροφή ενώ έφτιαχνε το φανελάκι για να το στρώσει τέλεια πάνω στους ώμους μου. Στη συνέχεια είπε κάτι που ο Τζακ μού μετέφρασε ως εξής: «Μοιάζεις ακριβώς με Αλβανίδα». Κοκκίνισα, επειδή ντρεπόμουν με την προσοχή της μητέρας του κι επειδή ένιωσα λες και, παρά το περιστατικό με το κατσικίσιο κεφάλι, εκείνη είχε αποφασίσει τελικά να με δεχτεί στην οικογένειά της, κι αυτό ήταν κάτι πολύ ιδιαίτερο και ανακουφιστικό.

Νομίζω πως εκείνη τη μέρα σκέφτηκα, ίσως για πρώτη φορά, την πιθανότητα η ζωή μου να μπορεί να αποδειχθεί στην πραγματικότητα διαφορετική απ' ό,τι είχα αρχίσει να πιστεύω ότι θα είναι. Με δυσκολία τολμούσα να το πιστέψω όταν ο Τζακ με φιλούσε και μου έλεγε ότι με αγαπούσε μόλις με άφηνε πίσω στο διαμέρισμα κάθε νύχτα. Του ήμουν ευγνώμων που ήταν υπομονετικός και τρυφερός μαζί μου και για το γεγονός ότι ποτέ δε με πίεσε να κάνουμε σεξ. Είχα πέσει ήδη με τα μούτρα, και τη μέρα που η μητέρα του μου αγόρασε ρούχα και φάνηκε να μου δίνει την έγκρισή της, τον κοίταξα και σκέφτηκα: με αυτό τον άντρα θέλω να είμαι. Αυτό είναι που θέλω για την υπόλοιπη ζωή μου.

Έτσι, ήταν μια εύκολη απόφαση όταν, έπειτα από λίγες μέρες, μου ζήτησε να αφήσω το διαμέρισμα που μοιραζόμουν με τη μαμά και να μετακομίσω με αυτόν και την οικογένειά του για το υπόλοιπο της παραμονής μας στην Ελλάδα.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών η Μέγκαν Στίβενς επισκέφθηκε την Ελλάδα με τη μητέρα της για διακοπές· και ερωτεύτηκε. Με την αφέλεια και την αθωότητα της ηλικίας της, δε φανταζόταν ποτέ ότι ο άντρας που ορκιζόταν ότι την αγαπάει θα την πρόδιδε με τον χειρότερο τρόπο.

Όταν η μητέρα της επέστρεψε στην Αγγλία, εκείνη έμεινε πίσω στην Ελλάδα με τον Τζακ, ο οποίος υποτίθεται ότι θα της έβρισκε μια δουλειά σερβιτόρας, και μαζί θα ζούσαν για πάντα ευτυχισμένοι. Η συμπεριφορά του, όμως, άλλαξε άρδην και, αντί να της βρει δουλειά, την έστειλε στο στόμα του λύκου. Επέτρεψε να τη βιάσουν και στο τέλος την πούλησε σε μαστροπό σαν να ήταν εμπόρευμα.

Η Μέγκαν εξαναγκάστηκε, με τη χρήση απειλών και βίας, να εργαστεί ως πόρνη. Παρέμεινε εγκλωβισμένη σε έναν κόσμο ωμότητας και κακοποίησης επί έξι χρόνια, αδυνατώντας να ζητήσει βοήθεια. Η τρομοκρατία και οι απειλές είχαν πετύχει το έργο τους. Στο τέλος, υπήρχε μόνο μία διέξοδος.

Η συγκλονιστική αληθινή ιστορία της Βρετανίδας Μέγκαν Στίβενς αποκαλύπτει την ανατριχιαστική πραγματικότητα του εμπορίου λευκής σαρκός και καταδεικνύει πώς ο φόβος μπορεί να φυλακίσει τα θύματά του πιο αποτελεσματικά από οποιοδήποτε κλουβί.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1654-0

9 786180 116540

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18407

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η